

Vojmír Vokolek
30. LÉTA
• 25. 7. – 20. 9. 2002 •

Narozen 3. 6. 1910 v Pardubicích. Zemřel 30. 7. 2001 v Pardubicích.

Studia:

1928 - 1932 v Praze (atelier J. Bendy)

1932 - 1934 AVU v Praze (grafická speciálka F. T. Šimona)

Sakrální realizace

1954 Mozaika na průčelí kostela Nalezení svatého kříže v Brně

Fresky:

1958 - 1962 Kostel sv. Václava v Hrbokově (okres Chrudim)

1962 - 1963 Kostel Všech svatých v Bučicích (okr. Čáslav)

1963 Hřbitovní kaple ve Vrdech (okr. Čáslav)

1964 Kostel sv. Jana Křtitele v Kněždubu

1965 Kostel sv. Petra a Pavla v Dříteči (okr. Pardubice)

1965 Hřbitovní kaple v Borku (okr. Pardubice)

1966 - 1967 Kostel sv. Jana a Pavla v Mistrovicích (okr. Ústí n. Or.)
1968 Hřbitovní kaple v Křivonosech (okr. Opava)
1969 - 1979 Kostel sv. Petra a Pavla v Rozhovicích (okr. Chrudim)
1979 - 1982 Kaple v kostele sv. Zikmunda ve Stráži pod Ralskem

Samostatné výstavy:

1937 Vojmír Vokolek - kvaše a olejomalby, Pardubice
1937 Vojmír Vokolek - malby (společně s F.V. Danihelkou), Pardubice
1989 Josef Muller - sochy a objekty, Galerie H, Kostelec n. Černými lesy
1994 Sochy Josefa Mullera, stálá expozice soch V.Vokolka ve sklepních prostorách hradu Pecka
1999 Josef Muller, sklepní prostory hradu Kunětická hora
2000 Východočeská galerie, Pardubice
2001 Vojmír Vokolek - Kresby, Galerie FONS, Pardubice
2001 Galerie Klatovy
2001 Dům umění Opava
2001 zámek Bystřice pod Hostýnem
2002 Galerie Fons firmy Stapro s. r. o. Pardubice

Skupinové výstavy

1990 - 1991 Současní výtvarníci Pardubic, VČG Pardubice
1991 Jubilejní všeobecná výstava v Praze
1994 Identifikácia v priestoru a čase, Galerie M. A. Bazovského v Trenčíně

Zastoupení ve sbírkách

VČG Pardubice
Galerie Klatovy
galerie Cyrany, Heřmanův Městec
v řadě dalších soukromých sbírek

Dámy a pánové,

na zahájení výstavy Vojmíra Vokolka bych rád zdůraznil, že jsem se již mnohokrát zařekl, že již nic o Vojmíru Vokolkovi nenapišu. To proto, že vím, že opakování není matkou moudrosti, ale spíše dcerou hlouposti, a já měl již několikrát pocit, že jsem již vše na téma Vojmír Vokolek řekl a napsal. A přece jsem před několika dny dokončil text ke katalogu pro Bystřici pod Hostýnem, a přece jsem právě uprostřed psaní Legendy o bratru Vojmírovi pro výpravnou vokolkovskou monografii, která vyjde v příštím roce v nakladatelství Torst. Ale potom již konec, již dost, zapřísáhal jsem se. A nyní výstava v Pardubicích. Zase je třeba něco říci. Nebýt Jana Adamce, toho, jenž stál starému mrzoutovi, jak starého Mistra taoisticky nazýval, řadu nepočítaných let věrně po boku, bylo by vyřčené dost bezpochyby naplněno. Ale odmítnout Janu Adamcovi se nedá téměř nic.

Takže Vojmír Vokolek: Třicátá leta.

Tato výstava je především velkým překvapením, zejména pro mne. Předvádí se tu kresby, které jsem považoval za dávno ztracené, vystaven je soubor, který vzácně doplňuje bílá místa, v malířové dlouholeté tvorbě. Jsou to práce neobyčejně vyzrálé, uvážíme-li, že ty nejstarší jsou z autorových dvaceti let, jsou to práce udivující svou malířskou a kreslířskou kvalitou. Mladý autor se svými třicátými léty plně zařadil do kontextu českého mladého umění té doby, zařadil se tam velice výrazně a originálně. Pak už, následujících padesát let, byl již jen nádherně nezařaditelný. Jako nepolapitelný motýl, chceme-li být i nadále taoisticky přesní.

Třicátá leta pro Vojmíra Vokolka byla léty první spolupráce s rodinnou tiskárnou. Již v osmnácti létech tu ilustroval svou první knihu, drobnou Kesselovu prózu Na trhu. Jeho grafické dílo z té doby patří k vrcholům české ilustrace. Převládající je dřevořez, často ručně kolorovaný, který vyhovoval jeho nesmlouvavě přesné koncepci. Černá a bílá. Na dřevěné desce tak jako v životě.

Třicátá leta. Pro Vojmíra Vokolka to byl také čas pražských studií. „Já jsem do školy chodil, ale nechodil. Měl jsem tam chodit, ale nechodil. Všichni jsme se na uměleckoprůmyslové škole flákali. Nejdůležitější ze všeho byla ne docházka k profesorům, kteří za moc nestáli, ale že jsme byli mezi sebou a že jsme si to všechno programovali a kontrolovali, všechno to, co jsme viděli po Praze, po výstavách, a třeba i na koncertech a stadionech. To všechno jde dohromady,“ řekl o mnoho později o svých studiích. „Samozřejmě jsme si pro vysvědčení nikdy nešli. Takže takové bylo moje studium. A všech ostatních. Celé generace.“

Byl uprostřed ní. Jeho přáteli byli Stritzko, Hudeček, Sklenář, Zábranský, Strnadel, Trnka a další. Měl tedy blízko k poetice těch let. K surrealismu, k expresionismu, symbolismu i k abstraktním tendencím. Pak se od své generace radikálně odtrhl. Nestal se zasloužilým ani národním umělcem. Stal se sám sebou. Vojmírem Vokolkem. I tím pak přestal být a vystupoval jako jakýsi Josel Miler. To všechno proto, aby jeho jméno nezakrylo jeho vlastní dílo, protože jen ono má hovořit. Jen ono má zůstat, beze všech souvislostí a vztahů. Proto si dnes prohlédneme dílo málem ztracené, dílo skutečně a překvapivě objevené, dílo počátků a přece dílo podivuhodně vyzrálé a aktuální. Tedy v pravém smyslu slova nadčasové.

Přeji vám hezký podvečer.

Václav Vokolek